

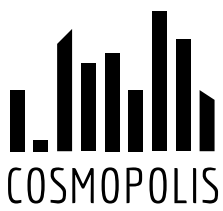
A. E. GAUNTLETT

SVATEBNÍ HOST

COSMOPOLIS

THRILLER

A. E. GAUNTLETT

SVATEBNÍ HOST

Přeložil Jakub Chodil

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This translation of *The Stranger at the Wedding* is published by Grada Publishing, a.s.

by arrangement with Bloomsbury Publishing Plc.

Text copyright © A. E. Gauntlett, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Jakub Chodil, 2025

Cover illustration © Grada Publishing, a.s.

ISBN 978-80-271-3974-3

Pro Sharon a Charlotte

Kdysi dávno, nebo se to tak aspoň povídá, byla rukama boha ohně Héfaišta z hlíny stvořena a k životu přivedena Pandora, první žena a dcera boha Dia. Na Diovo pozvání se shromáždili všichni bohové Olympu a věnovali jí dary jazyka, krásy, citů a řemeslné zručnosti. Ale Zeus si pro ni také připravil dar: dar zvědavosti, aby vždy na svět pohlížela otevřenýma očima.

Na Zemi se Pandora brzy zamilovala do Epiméthea, bratra titánského zloděje ohně Prométhea, a Zeus rozhodl, že by se měli vzít. A tak to udělali.

Coby svatební dar jim Zeus věnoval zdobenou skříňku, jejíž víko bylo pevně uzavřeno zámkem.

Nikdy ji nesmíte otevřít, řekl jim. Přísahajte.

A oni přísahali.

Požehnána, či spíše prokleta darem zvědavosti se Pandořina pozornost čím dál častěji obracela ke skříňce. Otec řekl, že jejího obsahu nejsou hodny oči smrtelníka. *Ale vždyť jsem dcera Dia, říkala si. Jsem zcela nesmrtelná?*

Ty myšlenky na ni bez ustání dorážely, pohlcovaly ji, až se nakonec změnily v dusivou posedlost a ona jim nedokázala déle odolávat. Bědovala a prosila svého manžela, aby jí dovolil skříňku otevřít, ale on stále odmítal.

Jednou v noci, zatímco Epimétheus spal, se přikradla ke skřínce s klíčem v ruce. *Jeden rychlý pohled dovnitř a budu to moct konečně pustit z hlavy. Stačí klíčem pootočit a –*

A tak to udělala.

Klíč hladce zajel do zámku a Pandora opatrně nadzvedla víko. Svého rozhodnutí však začala okamžitě hořce litovat, protože zevnitř se vyhrnuly všechny nemoci, příkoří, všechny síly zla a utrpení, všechny neduhy lidské povahy, které svět kdy poznal, a vzedmuly se v mohutném víru kouře a řevu. Pandora se zoufale snažila zahnat obludy zpátky do jejich vězení, ale marně.

Jak tak ležela na podlaze a plakala, zaslechla tichounký zvuk linoucí se ze skříňky. Opět nadzvedla víko a vzápětí byla nucena prudce couvnout před zářivým paprskem světla, který kolem ní proletěl pryč do světa. Tato síla nebyla zlá, nebyla ošklivá; byla nádherná.

Byla to naděje.

ČÁST PRVNÍ

SVATEBNÍ DEN

Měla jsem pocit, jako by se pode mnou pohnula podlaha. Na paži mi naskočila husí kůže. Hluboko v útrobách se mi zahnízdil jakýsi šťastný nepokoj.

„Zlatíčko, za chvíli tu bude auto.“

Moje matka mi vždycky říká zlatíčko. Přála bych si, aby to nedělala. Je to příšerné označení, které začala používat krátce poté, co zemřel otec. Pryč byly ty střídme, dlouhé šaty, které po jeho smrti nosívala každý den po dobu šesti měsíců; pryč byly doutníky Montecristo, které na jeho památku každé ráno zapalovala. A místo nich nastoupil svobodný život. Večírky, šaty od Altuzarry, sklenice ginu trvale usazená v její dlani. Netuším, kdo si myslí, že je, když mi v jednom kuse říká *zlatíčko*.

Člověk dostane v životě tři příležitosti, kdy se může od základu změnit: na střední, na vysoké a po rozvodu – nebo taky po ovdovění. Matka se tu poslední příležitost rozhodla popadnout za pačesy a já jí to nezalívám. I navzdory jejímu období truchlení jsme však stále ještě neprodiskutovaly zdrcující tíhu otcovy absence.

„Zlatíčko...“

Moje sestra hodila tvářenku, kterou si nanášela na obličej, do krabičky se šminkami.

„Mami, běž si namíchat drink. Zbytečně se rozčiluješ.“

„Já se nerozčíluju.“ Protáhla to poslední slovo, jako by pozvolna vytahovala pohlednici z obálky. „To nemůžu mít radost, že se konečně našel muž s kuráží k tomu, aby udělal poctivou ženu aspoň z *jedné* mé dcery?“

Matka nikdy docela nepřijala skutečnost, že je Karen lesba. Jednou si Karen pozvala na mou narozeninovou večeři v Londýně svou partnerku Hanu a matka se na ni celou dobu odkazovala jako na *Kareninu kamarádku*. Až do chvíle, kdy jí číšnice nabídla, jestli nechce dezert. Karen, už úplně otrávená, tehdy sevřela v ruce jedno Hanino prso a klidně a sebevědomě požádala o účet. Od té doby matka už Hanu nebere na vědomí vůbec.

„Možná bude lepší, když počkáš dole,“ řekla jsem a nervózně pod dlouhými šaty zašoupala nohama. Čekala jsem, že matka vyskočí jak čertík z krabičky, vyrve ze stěny topení a prohodí ho oknem, ale nic takového neudělala. Prostě se na mě jen chladně, vyrovnaně podívala, pak šlehla pohledem po Karen a vypochoďovala z místnosti. Ve sklenici jí hlučně rachotily kostky ledu.

„Dostala jsi pro dnešek jedinečnou příležitost se jí zbavit,“ poznamenala Karen s úsměvem.

„Je teprve deset ráno a už jsem ji využila. Máme před sebou ještě celý den... Zabiju buď já ji, nebo ona mě. To by bylo, co?“

Karen se zahihňala a v očích jí zajiskřilo, jak se jí vrátila nějaká vzpomínka. Vytáhla z krabičky šminek temně rudou rtěnku a začala si ji nanášet na křivky spodního rtu.

„Možná něco víc... no, nebo spíš trochu méně...“

„Vyzývavého?“

„Chtěla jsem říct odvážného, ale můžeme říct vyzývavého.“

Karen vytáhla matnou růžovou rtěnku. „Chvilku drž.“

„Jasně, šéfe.“

Kay po mě hodila pohled plný falešného pohoršení. „Hele, pamatuješ, jak nás táta vzal na *Lvího krále*?“

„Jak bych mohla zapomenout?“ Viděla jsem ho před sebou, v jeho o pár čísel větší džínové bundě a manšestrácích barvy khaki, šednoucí vlasy protkané slunečními paprsky.

„Sotva jsme prošli dveřmi, táta začal kulhat, jako by zrovna přežil Falklandy.“

„Ale zabralo to. Dali nám nejlepší místa v sále.“

Rozesmála jsem se, ale cítila jsem, jak se mi v koutcích očí sbírají slzy.

„A máma, jak se tvářila... bylo jí tak trapně.“

„To nám taky. Ale takový byl táta.“

„Takový byl táta.“ Karen posmutněla. „Myslíš na něj někdy?“

„Každý den.“

„Myslíš, že máma na něj myslí?“

„Vím, že ano, ale nikdy by to nepřiznala.“

„Ne, to máš asi pravdu.“

Kdysi bývala matka ke světu i k nám tak otevřená, ale od doby, co umřel, se hrozně uzavřela. Spolu s Kay jsme doufaly, ačkoli ta naděje zůstávala nevyřčená, že ta matka, kterou známe, někde uvnitř stále je a čeká, až se dostane zpět na svobodu.

Karen přešla na druhou stranu pokoje a vzala z police pár stříbrných střevíců. Položila je přede mě a pomalu do nich navlékla nejdřív mou levou, pak pravou nohu. U špiček docela tlačily. „Tak fajn, mrkneme se na tebe.“

Vzala jsem sestru za ruku a náhle se ocitla před zrcadlem. To mě konfrontovalo s odrazem, jenž mi patřil a zároveň i nepatřil; s verzí mě, o které jsem uvažovala jedině – a i tehdy velmi krátce – jako malá holka, s limonádou v ruce a nohama houpajícíma se nad hrází,

co přiléhala k naší farmě. Sedávala jsem tam a hleděla dolů do temnoty. Vrhla jsem do té veliké prázdnoty všechny své naděje, sny a vidiny o budoucnosti a slíbila si, že jednou, až budu starší a moudřejší a o něco zkušenější, se za nimi vrhnu sama.

A přesně na tomto okraji jsem teď stála. Ta žena přede mnou se na mě ze zrcadla usmívala, přejížděla rukou po brokátové krajiče svých šatů, nohy zmáčkнутé ve stříbrných botách s vysokými podpatky, a já na ni hleděla, strachy bez sebe. Ne snad kvůli blízké hrozbě pádu či nejistotě, jež se rozpínala v černotě pode mnou, ale protože jsem věděla, že se chystám si vzít zpátky něco, co jsem kdysi zahodila.

Před nervozitou mě všichni varovali, a taky že se dostavila, přesně na čas, sotva jsem ráno vylezla z vany; varovali mě před jako-by voskovým vzezřením, kterým mě uvítalo zrcadlo, jak jsem tak hodnotila sebe a v duchu i svou jistou budoucnost. Varovali mě, že budu mít nutkání utéct; že budu chtít spáchat nějaký hrozný hřích, než se plně odevzdám Jemu. Vyprávěli mi o obavách, o kterých jsem vždy myslela, že je mívají jenom sportovci nebo herci. Říkali mi o splašeném bití srdce a rozechvělých kolenech. *To neplatí pro mě*, pomyslela jsem si tehdy, *mně se kolena chvějí pořád*.

Taky mi říkali, že se za tímhle vším o pár let později ohlédnu a zasměju se tomu – té absurditě mé hrůzy, té představě, že bych mohla být s jakýmkoliv jiným mužem. A já věděla, že mají pravdu. Možná jsem měla přechodné pochyby, ale Mark byla ta jediná věc v celém mém životě, kterou jsem si kdy byla jistá.

A právě tahle myšlenka mi umožnila vykročit do neznáma, do propasti.

„Vypadáš krásně,“ řekla Karen a zatahala za lem mých šatů. „Připravena?“

„Připravena,“ odpověděla jsem a usmála se. A bez dalších okolků skočila dolů.

Ta farma byla malá. Čtyři akry částečně orné půdy se statkem jako z bonboniéry posazeným přímo v jejím středu. Nastěhovali jsme se tam, když mi bylo osm.

„Zamilujete si to tady,“ říkal táta, zatímco jsme pomalu jeli po klikaté štěrkové cestě. Nikdy jsem ho neviděla tak šťastného. „Je tam chlívěk, dost otevřených prostranství na to, abychom si koupili psa, houpačka u rybníka...“

„Psa!“ zalapala po dechu Karen a vykulila oči.

„Přesně tak, Kay. Ale budeš se o něj muset starat.“

„Budu, přísahám.“

„Já vím, že ano.“

Matka mlčela. Myslím, že měla jednu ze svých nálad.

„A co já, tati?“ zeptala jsem se.

„No, bude to i tvůj pes. Jak ho pojmenujete?“

S Karen jsme se obě shodně zašklebily.

„Kluka? Proč bychom měly chtít kluka?“

Táta se rozesmál a já si pomyslela, jak moc miluji ty vrásky, které se mu přitom vytvořily v koutcích úst.

„No dobře. Tak jak pojmenujete ji?“

„Hařina!“ vykřikla Karen, jako by neexistovala zjevnější odpověď.

„Řekl bych, že vymyslíš i něco lepšího, Kay.“

Karen se na chvíli zadumala.

„Jessica.“

A s tím se všechno veselí ve voze rozplynulo a matka začala plakat. Zpočátku se jen lehce otřásla a z hrdla se jí ozvalo zadrhnutí, ale s každým otočením volantů a záhybem cesty to nabíralo na síle, až to vytrysklo v plné síle na povrch – a my, Herculaneum a Pompeje, jsme se ocitli přímo v přívalu.

Táta se pokusil z trosek zachránit, co se dalo. „Zkus nad tím dál přemýšlet, dobře?“ Položil matce svou velikou ruku dozadu na krk, naklonil se k ní a políbil ji na navlhlou tvář.

Neměli jsme to jméno říkat.

Vůz konečně zastavil před velikými dubovými dveřmi a já neudržela své nadšení. Pamatuji si, jak jsem vyběhla ven, otočila kulatou železnou klikou a létala z místnosti do místnosti, roztahovala zašlé závěsy s přírodními motivy a žasla nad tím, jak v ostrém světle poskakují drobná smítka prachu. V naší rodině nebyl nikdo vysoký, takže nám nevadily krátké dřevěné trámy podpírající nízký strop, který vypadal, že by jinak každou chvíli spadl. Nebyl to žádný luxus – spousta holých cihel a neleštěných dubových podlah, ale mělo to své kouzlo a byl to pro nás domov.

Nahoře v patře a skrytou vzadu v domě jsem našla místnost úplně přetékanou starými knihami. Vybrala jsem si tu, která mi byla nejbliž, otřela z ní hřbetem ruky prach a přenesla ji k oknu na světlo. *Králíček Sameťáček*. Líbilo se mi ta slova vyslovovat, to, jak se mi válela po jazyku.

Usadila jsem se na tvrdou, ale teplou podlahu, šaty zastrčené mezi nohama, a opatrně otevřela knihu, jako bych otvírala lasturu. A ta lastura skrývala perlu. Pamatuji si ji dobře, nejen proto, že jsem ji od té doby četla mnohokrát. Jednoduchý příběh, až to člověka může ošálit. Malý chlapec dostane jednou na Vánoce plyšového králíčka, který skrytě sní o tom, že jednou bude *Skutečný*.

Hračka koně mu poví, že být Skutečný znamená být milovaný. Když chlapec pak nemůže jednou v noci spát, chůva mu položí do postele králíčka a ti dva se stanou naprosto nerozlučnými – chlapec s sebou bere králíčka všude, kam chodí. A časem, jak si hrají a prožívají dobrodružství, z králíčka slezou umělé chlupy, fousky se mu polámou a on se stane Skutečným. Protože chlapec ho miluje. Králíček pozná, že být Skutečný bolí; ale když jste Skuteční, bolest vám nevadí.

Zavřela jsem knihu a opět se rozhlédla po pokoji. Hleděla jsem na ten nízký strop, loupající se barvu a zašlý šarm; na kousek tapety chabě visící ze stěny; na flekatou podlahu, ze které nepravdělně, ale často vykukovaly hřebíky. Nebyl to pokoj, jaký jsem si představovala, ale byl můj; konečně můj vlastní pokoj.

„Annie? Annie, kde vězíš?“

„Jenom chvilku, mami.“ Neříkala jsem jí vždycky matko – tehdy ne.

„Annie, pojď prosím sem dolů.“

Mluvila tím svým tónem: značil příkaz maskující se za prosbu. Znamenalo to, že to bylo důležité. A tak jsem knihu opatrně vrátila zpátky na místo a vydala se po schodech dolů.

Tam stál táta se širokým úsměvem na tváři. Hodil si Karen přes rameno, jako by byl hasič, a smál se, zatímco se zmítala a máchala nohama ve snaze najít pevnou zemi. Nakonec ji položil a dřepl si k ní. Vzal její tvář do svých velikých dlaní.

„Jednoho dne,“ řekl a nejistě se zakymácel, „budeš chtít, abych tě zvedl, a já to už nedokážu.“

Karen se na chvíli zamyslela. Nemám pocit, že jí kdy předtím došlo, že táta zestárne. Mně to popravdě taky nedošlo.

„Jednoho dne,“ rozzářila se najednou, „zvednu já tebe.“

Sladce se na ni usmál. „Ano, to jistě ano. Ale nejdřív musíš vyrůst a zesílit. Honem, ukaž mi svaly.“

Karen uhnula ruku v lokti a zaťala paži.

„Páni, hej, klid, tygřice. Ještě mi tím vyrazíš oči z důlků.“

Karen se zahihňala a začala slabě boxovat tátovi do hrudi a on pod každou ránou zakolísal, jako by prošel několika koly v ringu s Joem Frazierem.

„Annie?“ Vešla matka. „Ach, bezva, tady jsi. Poslyš... ty taky, Karen...“

„Ano, mami?“

Karen uměla hrát poslušnou dcerku. Mně to dělalo potíže – stále dělá.

„Tady to bude chodit jinak. Tohle místo pro nás všechny znamená docela nový začátek. Že mám pravdu, Davide?“

„Ano, ale to neznamená –“

„Vybudujeme tu něco nového. Nové vzpomínky, nová přátelství, nové nápady. Minulost necháme za sebou, jasné?“

Kopce hrabství Kent byly zahalené do všech barev podzimu, zatímco jsme pomalu jeli v Rolls-Royce smetanové barvy ke kostelu. Z natahujícího se anděla na kapotě vlály dvě levandulové stuhy. Letěl s námi skřivan, držel tempo s vozem; dívala jsem se, jak jeho bílé lemovaná křídla klouzají mezi poryvy větru a vynáší ho nahoru. Vzápětí se vrhl k travnatým planinám. Objevil se znovu a na kratičký okamžik venku zazpíval.

V autě bylo ticho. Vedle mě seděla matka, tichá, vyrovnaná. V ten okamžik mi připadala skoro jako úplná cizinka. Podívala

jsem se na ni, jak bezmyšlenkovitě hledí na okolní kopce, a neviděla v ní nic než velikou prázdnotu. Vakuum v nicotě.

Auto naposledy zatočilo a vjelo na dlouhou, klikatou příjezdovou cestu vedoucí k obrovským dveřím kostela. Najednou jsem byla v duchu zpátky na farmě, tehdy poprvé: můj táta za volantem dávající matce pusku na tvář. Ztěžka plakala a Karen vedle mě ničemu nerozuměla; zápolila s kamínkem, který jí uvízl v botě.

Kostel se nade mnou tyčil a minulost se ztrácela. Napadlo mě, kolik vozů s ohromenými nevěstami sem už přijelo. Kolik z nich nervózně našlapovalo po šterku? Kolik z nich dostalo trému? A kolik z těch statečných se dočkalo svého happyendu?

Každá dívka sní o tom, že bude princezna, že bude nevěsta. Aspoň je nám to tak vnucováno. Ale já byla jiná. Já si v dětství svatbu neplánovala, já si plánovala kariéru. Chtěla jsem být *někdo*, ne být *něčí*. Astronautka, válečnice, pustošitelka hor, dobrodruh. Chtěla jsem definovat své já sama a přimět svět poznat mě a pochopit tak, jak jsem si to představovala, ne tak, jak mi to bylo dáno kdysi dávno. Jestli nás historie něčemu učí, tak tomu, že zlým mužům příliš dlouho procházelo příliš mnoho. Historie potřebuje více zlých žen: více Johanek z Arku, více Kleopater, více Agrippin; více žen, které nedělají, co se jim řekne. Proč mám chtít být hodná, když můžu být zlá?

Auto zastavilo a matka se ani nehnula. Ruce měla pečlivě složené v klíně. Napadlo mě, jestli se nedívám na ženu, jakou se jednou stanu. *Ne*, přesvědčovala jsem se, *ty budeš lepší. Musíš být lepší.*

Řidič vystoupil, obešel vůz a otevřel mi dveře. Zase jsem zaslechla ptáky, ale zpívali teď jinak, prostěji. Matka si povzddechla.

„Vypadáte skvostně, madam,“ řekl mi řidič, když mě vzal za ruku a pomohl mi z auta. „Váš snoubenec je velmi šťastný muž.“

„To určitě říkáte všem nevěstám.“

Usmál se. „Jenom těm krásným.“

„Pojďme,“ vyzvala mě matka. „Měly bychom si pospíšit – než si začnou myslet, že jsi vzala roha.“ Vytáhla se do plné výšky, záda rovná, a pyšně mi nabídla levé rámě. Snažila se a já jí za to byla vděčná. Otočila jsem se a pohlédla na řidiče, který se opíral o kapotu auta, nohu překříženou přes druhou. Zdálo se mi, že něco mumlá, ale nerozeznala jsem přesně co. Sklonil směrem ke mně krempu své čepice a gestem ruky mě popohnal kupředu.

Hluboký nádech, Annie. Ty to zvládneš.

V kostele mě uvítala padesátka tváří. Přatelé, rodina, kolegové, známí. Všichni se ke mně současně obrátili, na malou Annie z farmy. Na mě, dívku, která skrze sny sbírala odvahu vstoupit do středu dění, ale až do teď to nikdy neudělala.

Chtěla jsem se dát do pohybu, udělat první váhavý krůček ke svojí budoucnosti, ale nohy jsem měla jako vrostlé do podlahy. Vzedmul se zvuk varhan a mně po těle a levé noze přeběhla chladná panika, která se záhy uhnízdila v podrážkách mých stříbrných střevíců. *Pomoc*, chtělo se mi ječet, ale nedostávalo se mi hlasu. Byla jsem vězeň ve vlastním těle. A pak, zrovna když jsem už myslela, že na to nemám, zrovna když na mě dopadla pozornost davu a varhany zapěly příliš hluboce, jsem spatřila na konci uličky Marka v jeho staromódním nebesky modrém obleku. Pohledný, spolehlivý, prohnáný Mark. Jediný muž, který mi mohl vyhnat chmury z očí. A jak jsem položila první nohu na práh té kostelní uličky a ucítila pohyb paže pohánějící mě vpřed, tak jako vlna pohánění ztraceného námořníka zpět ke břehu, zadoufala jsem, že ho navzdory všemu udělám šťastným, protože on mě učinil Skutečnou.

Kdykoliv se mě někdo zeptá, jak jsme se s Markem poznali, nikdy nevím, co mám odpovědět. Nebyl to blesk z čistého nebe ani pravý hák do spánku; nebylo to prudké vzplání ani burácení orchestru. Nikdo nevypnul gravitaci a oceány se nevytlily ze břehů. Bylo to klidné a něžné. Bylo to pomalé. Jako by se o sebe otřely dvě chladné hliněné kuličky a našly v té druhé trochu tepla.

Ráda bych řekla, že jsme se potkali v kině, dvě osamělé duše v prázdném sále, chabě si uvědomující vzájemnou existenci, dokud se nerozsvítilo světlo a my nespatriili jeden druhého; nebo že za to mohla upuštěná rukavice, jako skleněný střevíc Popelky – zvednutá, opečovávaná a navracená o mnoho let později do rukou právoplatné majitelky. Jenže to bylo mnohem prostší. Dokonce nezajímavé. Potkali jsme se totiž v příměstském vlaku. Nebyl to Orient Express ani japonský šinkansen ženoucí se do Kjóta za prvními rozkvetlými sakurami jara. Ne. My se setkali v osobáku v 5:38 ve směru na London Bridge, jídelní vůz nikde poblíž.

„Promiňte. Madam?“

Vzhledla jsem od okna na nižšího gentlemana v brýlích s výraznými obroučkami, který na mě netrpělivě zíral.

„Mohla byste si posunout tašku?“

Posadil se vedle mě a otevřel si noviny, jejichž stránky mi s každým poryvem větru, který vnikl do vagónu, vletly do obličje.

Většina lidí kolem mířila do práce. Oči měli znavené a hlavy jim zlehka padaly na okenní tabulky nebo ramena jejich sousedů. Ty staré známé tváře, usínající tím starým známým způsobem v tom starém známém vlaku mýjejícím tu starou známou krajinu. Musela jsem si přiznat, že můj život se nevyvíjel zrovna šťastně – což bylo šílené, protože kdokoli jiný na mém místě by si myslel, že má zatracené štěstí. Měla jsem dobrou práci, malý, ale perfektně zařízený byt ve městě se dvěma ložnicemi, další nemovitost na venkově a slušnou skupinku blízkých přátel.

Měla jsem štěstí, ale nebyla jsem šťastná a nesnášela jsem se za to.

Doléhá na mě neodbytný pocit, že je můj život jaksi prázdný. Snažila jsem se ho něčím naplnit, čímkoliv – začala jsem chodit do fitness, ale chyběla mi motivace; koupila jsem si lekce karate, ale neodvažovala jsem se někoho skutečně praštit; pustila jsem si film, ale stejně jsem celou dobu procházela na mobilu seznamovací aplikace, než jsem se probudila během závěrečných titulků s kaluží červeného vína vpíjející se mi do džínů. Existovala jsem, ale nežila.

Dalo by se říct, že se můj život zastavil. Ale než si začnete představovat Bridget Jonesovou, osamělou dívku ve velikém starém městě hledající pana Pravého nebo aspoň pana Dostupného, nechte toho. Na romance mě nikdy neužilo, celý život jsem je měla za fikci. Kromě příležitostného opilého swipování na Tinderu (častěji doleva než doprava) jsem lásku nehledala a časem došla k přesvědčení, že bych moc nevěděla, co si s ní počít. Takže mě pořádně překvapilo, když láska našla *mě*.

Vlak zastavil v další stanici a s davem lidí deroucích se na volná místa dovnitř vstoupil on, docela vyrovnaný. Na čelo, těsně

nad obočí, mu spadl pramen temně hnědých vlasů. Postavil se do prostřed uličky a jednou rukou se držel tyče, zatímco vlak vyjížděl ze stanice do prudké zatáčky. Na tom, jak se nesl – s přirozenou elegancí naznačující velké vnitřní sebevědomí –, a tom, jak se zlehka usmíval nad čímkoliv, co mu právě proletělo hlavou, bylo něco zvláštního, něco, co ve mně probudilo hluboký pocit, který často nedokážu vyjádřit slovy. Čím déle jsem se na něj dívala, tím větší jsem měla dojem, že mu rozumím: jeho práci, lidem, se kterými se setkával, zástupu bývalých přítelkyň, které mu posílaly roztoužené hlasové zprávy na mobilu. Mohl být, kýmkoliv jsem si přála.

Světla ve vagónu zhasla. Když se zas rozsvítila, ten muž na mě hleděl těma nejjasnějšíma modrýma očima, jaké jsem kdy viděla. Pokusila jsem se promluvit, přerušit to kouzlo, ale vlakem prolétl další poryv větru a noviny člověka vedle mě naplno praštily do tváře.

Ten muž to uviděl. A usmál se.

I nyní jsem se na něj dívala stejně jako v tom okamžiku, jen tentokrát měl na sobě svůj světlounce modrý oblek, stál u oltáře a čekal na mě. Mé krásné družičky – Karen a Laura – stály naproti v pastelově růžových šatech a tiskly si k hrudi kytice zlatých lilií. Také se na mě usmívaly. Obě důvěrně věděly, jak moc jsem si myslela, že tenhle den nikdy nepřijde, a jak jsem naprosto šťastná, že jsem se mýlila. Rázem mi bylo zas do kroku.

Dostala jsem se na konec uličky, kde jsem trochu zavrávala, skoro mu spadla do náruče, zase našla rovnováhu a záhy byla matkou předána jejímu budoucímu zetovi, jako by si vyměňovali zboží.

Navzdory přepychu a okolnostem – nalíčeným dámám a krásným šatům, nadšeným hostům, Rolls-Royce se šoférem venku, pečlivě nacvičenému obřadu a obecnému veselí – jsem se v ten jeden moment, a pouze v ten jeden moment, cítila jako dobytek. A ten kostel byl trh s masem.

Vikář oslovil nejdřív nás a potom i zbytek kostela, ale já jeho slova nevnímala. Tohle všechno se už jednou stalo a stane se to znovu. Brali se tady moji rodiče a před nimi rodiče mého otce. Přátelé, bratřanci, sestřenice, strýcové, tety, ti všichni na tomto přesném místě taky stáli, pod tlumeným světlem vitrážových oken, pod těmi mohutnými kamennými oblouky před davem padesáti párů očí, a pronesli své sliby, zasvětili jeden druhému svou současnost i budoucnost. Přísahali, že spolu prožijí zbytky svých životů, a já se chystala kráčet v jejich šlépějích. Naše spojení bylo jen posledním z dlouhé řady takových – některé z nich vydrží, jiné se rozpadnou. Ne to naše. Naše zůstane silné; s Markem nám bude spolu dobře. Oba jsme sami přečkali hrozné věci. Společně, dohromady, přečkáme ještě o tolik horší.

Mark zvedl ruce k mojí tváři a zlehka mi nadzvedl závoj. Měla jsem na krajíčku. Chtěla jsem od něj odstoupit, ale zadržela jsem se. *Tak to ne, Annie. Už je skoro po všem.* Pokusila jsem se zbavit těch pár posledních sebedestruktivních myšlenek a rozhlédla se po sále, po tvářích, jejichž zraky se na nás upíraly – viděla jsem Karen, která milovala a vždy bude milovat; matku, která milovat nedokáže; drahou trpělivou Lauru, která pro mě chtěla jen to nejlepší; Markova otce a Jean, jeho manželku; naše drahé přátele a kolegy, kteří se doslova tetelili očekáváním.

Až pak jsem si povšimla další tváře. Zaskočilo mě, že mi nebyla povědomá. Tenhle muž byl samý ostrý rys – vysoké, výrazné lícní

kosti, špičatá dlouhá brada a hladké temné vlasy sčesané od spánku ke spánku nad svraštělým čelem. Pod košilí se mu hrdě rýsovaly klíční kosti. Zíral na mě chladným, odtažitým pohledem, jako by se díval přímo do mého nitra a viděl tam něco, co se mu nelíbilo, něco, z čeho mu zůstala pachut' v puse.

Mark mě jemně uchopil za ruku a já se k němu obrátila. „Mám strach,“ pronesl potichu, zatímco vikář gestem požádal, aby se kostel utišil.

Ten cizinec na mě stále zíral.

„Já taky,“ zašeptala jsem.

Toho muže jsem cestou do práce začala vídat ve vlaku každé ráno. Nemluvili jsme spolu – vždycky jsme seděli několik míst od sebe –, ale sem tam jsme si vyměnili pohledy nebo na sebe zakouleli očima kvůli nějakému otravnému spolucestujícímu.

„Musíš s tím něco dělat, Annie. Kromě něj už nemluvíš o ničem jiném.“ Laura seděla na terase a sklepávala popel na ulici pod ní. Stavila se u mě, údajně proto, aby si vyzvedla šálu, kterou tam před pár měsíci nechala, ale já věděla, že to byla jen záminka. Přišla se ve skutečnosti podívat na mě.

„Jako co?“ zeptala jsem se z kuchyně, kde jsem seděla a tlačila kus pita chleba do vaničky týden starého hummusu.

„Třeba s ním už do hajzlu promluv.“

Stáhla se mi tvář. „To nemůžu. Já – Je to, jako bych nad sebou ztrácela kontrolu. Připadám si...“

„Jak idiot? Jsi zabouchnutá, Annie. Všechny jsme to zažily.“

„Ne. Je to víc než jen tohle, je to...“

Laura se zasmála a hodila nedopalek cigarety k sousedům na zahradu.

„Byla bych radši, kdybys to nedělala.“

„Ježiš, přestaň se tak vzrušovat.“ Laura protáhla svou drobnou figurku skrz mezeru v posuvných dveřích do kuchyně a vzala si kus pity.

„Bylo to vždycky tak těžké?“ zeptala jsem se.

„Ta pita?“

Zpražila jsem ji pohledem, jako by byla rozjívěný spratek někde v supermarketu.

„Randění.“

„Už dávno nejsme na škole. Nemůžeš čekat, až tě třídní šašek zatahá za copy nebo ti přišije sponkou šaty k sešitu předtím, než sebere odvahu a přemluví jednoho ze svých kámošů, aby tě místo něho pozval na rande. Musíš si pro něj dojít sama. Jestli něco chceš, tak si to vezmi.“

Laura to dokázala na příkladu dalšího kusu pita chleba, který stočila do tvaru cigarety a vtlačila si ho do pusy. Usmála se na mě, tváře nadité k prasknutí.

„Vidíš?“

Obrátila jsem oči v sloup.

„Potřebujeme akorát strategii,“ pokračovala Laura. „Plán útoku. Jako když Danny Matthews zkoušel přemluvit slečnu Hollidayovou, aby s ním šla na školní ples. Nenaběhl na ni jako vůl; měl to celý připravený. Okvětní plátky růží v šuplíku stolu, přeslazený vzkazy na zašpiněné kapotě jejího auta...“

„Ale jemu to přece nevyšlo.“

„Fakt?“

„Ne, toho večera na plese nebyl.“

„Máš pravdu, nebyl – protože byl místo toho u slečny Hollidayové doma.“

„Kecáš,“ vydechla jsem, plná nedůvěry.

„Možná. Možná ne.“

Laura má ve zvyku si minulost příkrášlovat. Nikdy si nenechá dobrý příběh zkazit pravdou.

„Dobrá. Takže, co mi navrhuješ, ach ty vševědoucí?“

„Vzkaz.“

Autobus na potemnělé ulici pod námi zasyčel a vzdychl, když ze sebe vypouštěl znavené cestující do večerního města.

„Vzkaz? Zacházíš s tou školní analogií docela daleko.“

„Počkej, zamysli se nad tím. Jedinou příležitost máš v nacpaném vlaku – kde na tebe hledí stovka lidí. Nechceš, aby mu to bylo trapné. Bud' v klidu; podej mu lístek, než se otevrou dveře, a pak prostě vystup. Velmi milé, velmi vkusné.“

„A potom co?“

„A potom budeš čekat.“

Laura zachytila část svého odrazu ve skleněném rámu, do kterého jsem si dala plakát s obrazem od Vermeera, co jsem našla jednou v létě v Devonu na podomním výprodeji. Upravila si bezmyšlenkovitě vlasy a setřela si prstem kousek lesku, který se rozlezl mimo okraje jejího horního rtu.

„Ale já taková přece nejsem! Kdy jsem byla vůči nějakému muži tak přímá?“

Laura si vzpomněla, že jsem v místnosti, a otočila se ke mně zpátky. „Proč by měli chlapi vždycky dělat ten první krok? Co se stalo se slečnou nezávislou?“

Nerada jsem to připouštěla, ale něco na tom bylo. A k tomu čekat, až muži osloví *mě*, mi nijak zvlášť nevycházelo.

„Fajn, řekněme, že to udělám. Co když se mi neozve?“

„To by byla taky odpověď. Praš' do toho. Já už to tvoje zamilované fňukání nemůžu dál poslouchat. Jestli to nechceš udělat pro sebe, tak to udělej kvůli mně.“

A s tím si Laura vzala z kuchyňské linky bundu, dala mi pusu na čelo a zamířila ke dveřím. Měla rande, ale to mívala v jednom kuse.

„Nezapomínáš na něco?“ Podala jsem jí její šálu.

„Ne, nech si ji ty. Kašmír mě stejně nikdy moc nebral. Příliš dekadentní.“

Potom, co Laura odešla, jsem si nalila velkou sklenici vína, posadila se a zírala na prázdný kus papíru. Jeho prázdnota se mi vysmívala. Jak dostat bouřlivou řadu pocitů, na které jsem neměla právo – ani jsem toho muže neznala –, do jednoho krátkého a úderného vzkazu? *Není to celé pitomost?* Pomyslela jsem zas na Dannyho Matthewse, na jeho odvalu tváři v tvář téměř jisté porážce, nehledě na výsledek. A tak jsem ten vzkaz napsala, natáhla se na gauči a usnula se stále zapálenými svíčkami.

Člověk by měl každý den udělat něco pošetilého; tenhle vzkaz mi stačí na celý rok. Nezašel bys na skleničku?

Dalšího dne ráno, jak se vlak blížil do jeho stanice, jsem si musela připustit, že mě posedlo nadšení. Tvrdě jsem bojovala se všemi hlasy v hlavě, které mi namlouvaly, že to nemá cenu, že stejně řekne ne, že je pro mě příliš dobrý. Poprvé v životě jsem konala.

Vlak zastavil a do vagonu se navalila obvyklá masa těl. Začínala jsem ty lidi poznávat – zaznamenala jsem Paní kněžnu s nosem věčně natočeným lehce doprava; Marcela Marceaua s moučně bledým obličejem; pana Mopsla a konečně i Sira Kašlalota, Artušova nejotravnějšího rytíře, jehož jedinou zjevnou dovedností bylo pocákat všechny v okolí svými bacily. Ale muž, kterého jsem hledala, ten jediný, na kterém záleželo, nebyl k nalezení.

Pokleslo mi srdce, když se vlak rozjel ze stanice. Přišlo mi, že se mi nástupiště zarazilo do žaludku. Narovнала jsem se. *Bude asi nemocný, pomyslela jsem si. Nic víc. Vzal si sick day. Nic víc za tím není. Zítřka ho opět uvidím. Takže ve středu.*

Ale ve středu se neukázal. Ani den potom.

Uběhly dva týdny.

Musí být na dovolené, říkála jsem si. Na čtrnáct dní na Sicílii – nejprve jel do Taorminy, pak na jižní pobřeží a do Syrakus, dozajista. Vypadal jako typ, co hodně cestuje, uvažovala jsem.

Po pěti týdnech čekání jsem si musela přiznat, že jsem o něj přišla. A bylo po všem.

Odešel z mého života stejně rychle, jako se v něm objevil.

Kolem mne proudila vikářova slova a celý kostel jako by se nakláněl v základech.

Pokud kdokoli zná oprávněný důvod, proč nemohou být dle zákona sezdáni, ať promluví teď, anebo ať mlčí navždy.

Otočila jsem se znovu k moři tváří. Jejich povědomost mě konejšila. A pak tomu byl konec. Pak jsem totiž zas spatřila toho muže s ostrými rysy, cizince v místnosti, muže, který měl moc rozplést všechno, co jsme za dnešek spojili k sobě. Ale neozval se. Ani se nepohnul. Jenom tam seděl, vědoucí výraz v obličeji a koutky úst drobně zvednuté.

Marku Anthony Lane, berete si zde přítomnou Annie Lucy Clarkovou za svou zákonnou manželku?

Slibujete, že ji budete milovat, opatrovat, ctít a žít s ní v dobrém i ve zlém, v bohatství i chudobě, v nemoci i ve zdraví, že zapudíte všechny jiné a zůstanete věrný jedině jí, dokud vás smrt nerozdělí?

Budova se pode mnou zase pohnula, zatímco vikář přikročil blíže, aby naši divokou romanci stvrdil v očích Božích. Zajímalo mě, jestli Mark věděl, do čeho jde. Nezasloužila jsem si ho.

„Ano,“ pronesl Mark. Jediné krátké slovo, které odneslo staré a přineslo nové. *Vytvoříme spolu nové věci. Nové vzpomínky, nová přátelství, nové nápady. Minulost zůstane minulostí.* A tak je to nejlepší.

A vtom byla řada na mně, abych učinila svůj slib. V mojí mysli nebyla ani stopa pochyby, nic víc ke zvážení. Nezbyvalo nic než říct *ano*.

Prstýnky?

Markův svědek předstoupil s červeným sametovým polštářkem se dvěma malými vyšitými písmeny: A + M. Mark se natáhl a vzal menší z prstenů; lehce se mu chvěly ruce, zatímco mi ho nasouval na prsteníček. Nárokoval si mě a já byla tak šťastná, že si mě nárokuje.

Dávám ti tento prsten na znamení našeho sňatku. Svým tělem tě ctím, vše, čím jsem, ti odevzdávám, a vše, co mám, s tebou sdílím.

Mark zopakoval, co povídal vikář, pak já zopakovala Markova slova. Nandala jsem větší z prstenů na jeho prst. Otočil se ke shromážděným hostům – našim přátelům, rodinám – a pozvedl ruku tak, aby ji viděl celý svět. Také jsem si ho nárokovala a on chtěl, aby to všichni věděli.

Z moci mi svěřené vás nyní prohlašuji za muže a ženu.

Kostelem se nesl rozruch, skoro hmatatelné veselí. *Polib ji*, zavolal kdosi.

Mark ke mně přistoupil.

Ještě chvílku, napomenul nás vikář s úšklebkem. Uběhla chvílka. A pak... *Nyní můžete políbit nevěstu.*

Ozval se potlesk a smích. Mark mě sevřel silou, kterou nikdy dřív nepředvedl; jeho rty se setkaly s mými. Naše láska byla konečně přede všemi stvrzena. Mark je pro mě ten jediný. A já jsem jediná pro něj.

Lidé vstali z míst, tleskali a jásali. Ozýval se smích a taky pláč, ale ten správný. Radostný. Dokonce i matce zjihnul pohled. Nechtěla jsem tu chvíli nikdy zapomenout.

Stála jsem tam před oltářem, přede mnou Mark, naše oči upřené do těch toho druhého, a já si všimla koutkem oka, jen kousek za Markovým ramenem, ponuré tečky v moři barev.

Cizince v davu, nevítaného hosta. Usmíval se na mě. Seděl tam a usmíval se. A z toho úsměvu sálala veliká, zkažená pravda: blíží se něco zlého.